

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ένούμα Ήλις Β 1—49

“Όταν εἶπε ἡ Τιαμάτ γιὰ τὸ σπουδαῖο τῆς ἔργο,
ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴ μάχη ἐνάντια στοὺς θεοὺς, τοὺς γόνους τῆς.
Γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Ἀπσού, ἡ Τιαμάτ δούλεψε τὸ κακό.
Πῶς ζωνότανε γιὰ μάχη εἰπώθηκε στὸν Ἔα.
Μόλις ὁ Ἔα τ’ ἄκουσε αὐτό,
ἔπεςε σὲ μαύρη σιωπὴ κι ἔμεινε ἀκίνητος.
Μετά, καθὼς τὸ σκέφτηκε, κατάκατσε ὁ θυμὸς του,
πῆγε στὸν Ἀνσάρ, τὸν πρόππαπό του.
“Όταν ἤρθε μπροστὰ στὸν Ἀνσάρ, τὸν παππού του,
ὅσα εἶχε σχεδιάσει ἡ Τιαμάτ τοῦ ἐπανάλαβε :
«Πατέρα μου, ἡ Τιαμάτ ποὺ μᾶς γέννησε μᾶς μισεῖ.
Συγκάλεσε τὴ Συνέλευση κι εἶναι μανιασμένη ἀπ’ τὴ λύσσα τῆς.
“Όλοι οἱ θεοὶ πῆγαν μὲ τὸ μέρος τῆς.
Ἀκόμη κι αὐτοὶ ποὺ γέννησες ἐσὺ περπατᾶνε στὸ πλευρὸ τῆς.
Στριμώχονται καὶ προχωρᾶνε στὸ πλευρὸ τῆς Τιαμάτ,
λυσσασμένοι ραδιουργοὺν ἀκατάπαυστα νύχτα καὶ μέρα.
Εἶναι ἀποφασισμένοι γιὰ μάχη, μουγκρίζουν, λυσσᾶνε,
ἔχουν κάνει συνέλευση νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὴ μάχη.
Ἡ Μητέρα Χουμπούρ, αὐτὴ ποὺ πλάθει ὅλα τὰ πράγματα,
ἔχει προσθέσει ὅπλα ἀκαταμάχητα, γέννησε τερατόφιδα,
μὲ δόντια κοφτερά, μ’ ἄσπλαχνα φαρμακόδοντα.
Φαρμάκι ἀντὶ γιὰ αἷμα ἔχει γεμίσει τὰ κορμιὰ τους.
Βρυχόμενους δράκοντες ἔχει ντύσει στὸν τρόμο,
τοὺς ἔχει στέμμα φωτοστέφανο, κάνοντάς τους σὰ θεοὺς,
ποὺ ὅποιους τοὺς βλέπει νὰ χάνεται ταπεινωμένος
καί, μὲ σηκωμένα τὰ κορμιὰ, κανεὶς νὰ μὴν τοὺς ξαναφέρνει πίσω.
Ἔχει στήσει τὴν Ὀχιά, τὸ Δράκοντα καὶ τὴ Σφίγγα,
τὸ Μεγάλον Λιοντάρι, τὸ Ἀγριόσκυλο καὶ τὸν Ἀνθρωποσκορπιό,
τοὺς δυνατοὺς Λιοντοδαίμονες, τὴ Λιμπελούλα, τὸν Κένταυρο
νὰ κρατᾶνε ὅπλα ἄσπλαχνα, ἄφοβους στὴ μάχη.
Γερὲς εἶναι οἱ ἀποφάσεις τους, ἀκαταμάχητες εἶναι.
Ἐντεκα τέτοια γέννησε ὅλα μαζί.
Ἀπ’ τοὺς θεοὺς, πρωτότοκό τῆς, ποὺ σχημάτισε τὸ Συμβούλιό τῆς
ἔχει ὑψώσει τὸν Κίνγκου, τὸν ἔχει κάνει ἀρχηγό τους.
Τὴν δόγησηση τῶν ταγμάτων, τὴν προσταγὴ στὸ Συμβούλιο,
τὴν ὑψωση τῶν ὅπλων γιὰ τὸν ἀγῶνα, τὸ προχώρημα στὴ μάχη,
στὴ μάχη τὸ πρῶτο πρόσταγμα,
αὐτὰ στὰ χέρια του τὰ ἐμπιστεύτηκε καθὼς τὸν κάθιζε στὸ Συμβούλιο :
[Ἐγὼ ρίξει τὴ γητεῖά] γιὰ σένα, τιμώντας σε στὴ Συνέλευση τῶν θεῶν.
[Νὰ συμβουλευεῖς ὅλους τοὺς] θεοὺς [σοῦ ἔχω δώσει] τὸ δικαίωμα.
[Ἀληθινά, εἶσαι ὑπέρτατος, τὸ μοναχὸ ταίρι μου] εἰς’ ἐσὺ !
[Ἡ φωνὴ σου θὰ ξεπερνάει ὅλους τοὺς Ἀνοὺν] ἄκι !
Τοῦ ἔχει δώσει τίς Πινακίδες τῆς Μοίρας, δεμένες στὸ στήθος του :
“Ὅσο γιὰ σένα, ἡ προσταγὴ σου θὰ ἔναι ἀνάλλαχτη],
ὁ λόγος σου θὰ κρατᾶει !
[Μόλις ὁ Κίνγκου ὑψώθηκε], πῆρε τὴ σειρὰ τοῦ Ἀγού,
[τῶν θεῶν], τῶν παιδιῶν τῆς, ἀποφάσισαν τὴ μοίρα :

Ἴ'Ο λόγος σας] θὰ κάνει τὴ φωτιὰ νὰ κατακάθεται,
θὰ ταπεινώνει τὸ Δυνατὸ Ὅπλο, ποὺ σαρώνει τὰ πάντα».

Σημείωση

Οἱ στίχοι 15—48 εἶναι ἐπανάληψη τῶν στ. 128—61, στοὺς ὁποίους ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ διορθώσει τὶς ἀβλεψίες (Υδρία 21, σ. 14).

συνεχίζεται

Ἴνκας

6

ὦ Βιρακότσα, κύριε τοῦ σύμπαντος,
κι ἂν εἶσαι σερνικὸ
κι ἂν εἶσαι θηλυκὸ
κύριε τῆς ἀναπαραγωγῆς,
ὅ,τι κι ἂν εἶσαι.
Ὁ κύριος τῆς μαντείας,
ποῦ εἶσαι;
Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἀπάνω,
μπορεῖ νὰ εἶσαι κάτω,
μπορεῖ καὶ γύρο
ἀπ' τὸ λαμπρό σου θρόνο καὶ τὸ σκῆ-
πτρο.
ὦ, ἄκου με!
Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπάνω,
ὅπου μπορεῖ νὰ εἶσαι
κάτω, ἀπὸ τὴ θάλασσα,
ὅπου μπορεῖ νὰ εἶσαι
δημιουργὸ τοῦ κόσμου,
πλάστη ὅλων τῶν ἀνθρώπων
κύριε τῶν κυρίων,
τὰ μάτια μου μὲ ξεγελᾶνε,
ἀπὸ τὴν προσμονή μου νὰ σέ ἰδῶ,
μονάχα ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ σέ μάθω.
Μακάρι νὰ σ' ἀντίκριζα,
μακάρι νὰ σέ μάθαινα,
μακάρι νὰ σ' ἐξέταζα,
μακάρι νὰ σέ καταλάβαινα!
ὦ κοίτα κάτω, πάνω μου,
γιατὶ μὲ ξέρεις.
Ὁ ἥλιος - τὸ φεγγάρι -
ἡ μέρα - ἡ νύχτα -
ἡ ἀνοιξη - ὁ χειμῶνας,
ἀταια δὲν ὀρίστηκαν
πρὸ σένα,
Βιρακότσα!
ἴλοι ἔρχονται
ὁ τέλος τὸ τ' ὀρισμένο τους,
οὐ σ' ἀρέσει.
ὁ σκῆπτρο τὸ βασιλικὸ

κρατᾷς.

ὦ ἄκου με!

ὦ διάλεξέ με!

Κάνε

ποῦ νὰ μὴν κουρασθῶ,
νὰ μὴν πεθάνω!

7

Ἡ αὐγὴ τῆς γῆς
γνύνεται μὲς στὸ φῶς,
σέβας νὰ δείξει
στοῦ Ἀνθρώπου τὸ Δημιουργό.
Ὁ ψηλὸς οὐρανὸς
διώχνει τὰ σύννεφά του,
ταπεινὸς
μπρὸς στὸ Δημιουργὸ τοῦ Ἀνθρώπου.
Ὁ Κύριος τῶν ἄστρων,
ὁ ἥλιος ὁ πατέρας μας,
σκορπᾷ τὴν κόμη του
στὰ πόδια του.
Μὲ τὴ σειρά του ὁ ἀνεμὸς
κουνάει τῶν δέντρων τὶς κορφές,
ταράζει τὰ κλαδιά,
στὸ χῶμα τὰ χτυπάει.
Στῶν δέντρων τὴν καρδιά
φάλλουνε τὰ πουλιὰ
καὶ δείχνουνε τὸ σεβασμὸ τους
στὸν κυρίαρχο τῆς γῆς.
Ὅλοι οἱ ἀνθοί,
λαμπροὶ κι ὠραῖοι,
ἀπλώνουνε τὰ χρώματα,
τ' ἀρώματά τους.
Τῆς λίμνης ὁ βυθός,
νεροῦ καθρέφτης,
εἶναι ἡ εὐτυχημένη κατοικία
τῶν χαρούμενων ψαριῶν.
Ὁ χεῖμαρρος ὅλο ζωντάνια
μὲ τὸ βραχνὸ τραγοῦδι του
ὀρνεῖ